

довелъ. Борисъ приелъ съ радостъ младитѣ учени, както приелъ и другитѣ ученици на св. Кирилъ и Методи, що дошли отъ Моравия направо въ България. Всички настанилъ въ двореца си и ги наредилъ да пишатъ на славяно-български езикъ книги за българитѣ.

Отъ тогава се започва българската книжнина и просвѣта. Симеонъ четири години работилъ заедно съ другитѣ въ бащиния си дворецъ и написалъ разни слова и поучения.

Човѣкъ, като върви сега изъ развалинитѣ на неговото училище, трѣпки го побиватъ. Подъ сегашнитѣ мрачни, влажни и студени сводове въ Симеоново време е имало слънце, радостъ и животъ. Сѣкашъ и сега чуваме звѣнкия гласъ на буйния български князь да се препира съ грѣцкитѣ младежи за българския езикъ и за българската държава. Сводоветѣ отекватъ неговитѣ мисли и горещата му вѣра, че България ще бжде силна и просвѣтена. И наистина, той изпълни желанието и целта си. Въ неговото време и съ неговата помощ България се издигна съ голѣма и силна книжнина, която сетне биде пренесена и въ други народи.

Атъ мегданъ

На юго-западъ отъ св. София се простира широкъ и много красивъ площадъ, нареченъ Атъ мегданъ (конски площадъ). Върху този площадъ се намиратъ нѣколко бележити нѣща: 1) Джамията на султанъ Ахмедъ; 2) Една чудно хубава чешма отъ мраморъ съ колони и кубе, построена отъ бившия германски императоръ Вилхелмъ II въ знакъ на прия-